

FEMTENDE KAPITEL

I Midten af April var Per kommen til Rom. Han havde tilsidst givet efter for Baronessens Bønner om at gøre hende og Søsteren Følgeskab . . . eller rettere for den Tiltrækning, som Samværet med den sidste i stigende Grad udøvede paa ham.

Han var ikke selv klar over Arten af det Behag, han følte i denne mere end halvhundredaarige, graahaarede og overfyldige Dames Selskab. Om nogen Slags erotisk Dragning kunde der jo ikke være Tale. Derfor skrev han ogsaa frit til Jakobe om sine Indtryk af hendes Person og Karakter uden at lægge Mærke til, at Jakobe paa sin Side aldrig nævnede dette Bekendtskab eller hans Omtale deraf.

Det var det moderlige i Hofjægermesterindens Væsen overfor ham, der tiltrak Per. Det var hendes bekymringsfulde Om-sorg ogsaa for hans sjælelige Ve og Vel, som tilfredsstillede Følelser, der ikke var ham selv bevidst. Hertil kom saa den besynderlige Uoverensstemmelse mellem hendes sikkert fuldt oprigtige Fromhed og hendes Klædedragts og hele Levemaades udsøgte, ja forfinede Elegance, mellem de højtidelige Bibelsprog, hun yndede at anvende imod ham, og visse, ligesom forborgne og ganske jordiske Smilglimt, han undertiden kunde opfange om hendes Mund eller i Dybet af hendes endnu glimrende, mørkeblaa Øjne. I sin Hellighed som i sin Verdslighed var hun ham en æggende Gaade.

Mellem Landsmænd i Rom blev der snakket en Del om de to Adelsfruer og deres ungdommelige Rejsekavalier. Det var dog især Pers Forhold til Baronessen, som pirrede Nysgerrigheden. Denne Dames Følelser for ham var under Rejsen svulmet op til en stille, sværmerisk Tilbedelse. Hvergang man fortalte hende noget, udbrød hun med taarefyldte Øjne: „O, det maa De endelig fortælle Hr. Sidenius,“ — eller: „Hvor det vil more vor kære Ven at høre!“ Noget af det første, hun